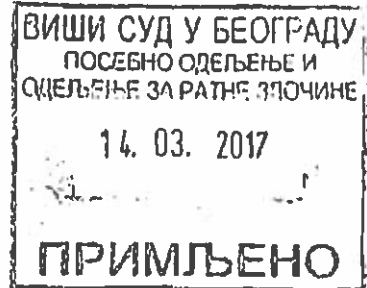

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Кж1 По2 5/16
Дана 22.02.2017. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Синише Важића, председника већа, Омера Хациомеровића, др Миодрага Мајића, Наде Хапи-Перић и Драгана Тесаровића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окр. Шипник Горана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби Тужноца за ратне злочине, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 6/2014 од 13.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 22.02.2017. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Тужноца за ратне злочине, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 6/2014 од 13.10.2016. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 6/2014 од 13.10.2016. године, окр. Шипник Горан, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, те је, на основу одредбе члана 265 ЗКП у вези члана 261 ЗКП, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против напред наведене пресуде, благовремено је жалбу изјавио Тужилац за ратне злочине, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да другостепени суд, сходно члану 455 став 1 тачка 3 ЗКП, преиначи

првостепену пресуду, тако што ће окр. Шиник Горана огласити кривим за кривично дело за које је оптужен и изречи му казну затвора у трајању од 15 година или да укayne пресуду Вишег суда у Београду и предмет врати на поновно суђење.

Бранилац окр. Шиник Горана, адв. Марко Миловић поднео је одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине.

Тужилац за ратне злочине је, у поднеску Ктж.бр. 6/16 од 30.12.2016. године, предложио да Апелациони суд у Београду, сходно члану 455 став 1 тачка 3 ЗКП, жалбу Тужилаштва за ратне злочине Ктж. 3/14 од 24.11.2016. године усвоји и преимачи првостепену пресуду тако што ће окр. Шиник Горана огласити кривим за кривично дело за које је оптужен или укayne првостепену пресуду и упутити предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у смислу одредбе члана 477 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић и браниоца окр. Шиник Горана, адв. Марка Миловића, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалбе, а имајући у виду и одговор браниоца окривљеног на жалбу Тужиоца за ратне злочине и мишљење Тужиоца за ратне злочине, као и објашњења навода из жалбе које је дао заменик Тужиоца за ратне злочине и навода одговора на жалбу које је дао бранилац окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, написао:

-жалба је неоснована.

Наиме, кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, између осталог, чини и онај ко, кршећи правила међународног права, изврши убиство цивила за време рата, оружаног сукоба или окупације.

Окривљеном Шиник Горану је, у овом кривичном поступку, стављено на терет да је управо на овај начин извршио предметно кривично дело, односно да је кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба извршио убиство [REDACTED]

Као једну од одлучних чињеница за тврдњу да је окривљени Шиник извршио кривично дело које му стављено на терет, поред чињеница да је дело извршено за време оружаног сукоба и кршењем правила међународног права, које међу странкама вису биле спорене, Тужилаштво за ратне злочине је било у обавези да докаже и да је окривљени Шиник Горан извршио убиство [REDACTED]

Како није било непосредних доказа да је окривљени Шиник Горан лишио живота општесног [REDACTED], то је Тужилаштво за ратне злочине ову одлучну чињеницу доказивало посредним доказима, односно индицијама.

Одлучне чињенице се могу доказивати, и суд их може утврдити, непосредним и посредним доказима. Непосредни докази су они докази из којих се непосредно утврђују одлучне чињенице, а посредни докази су они којима се изведеним доказима утврђују чињенице које нису одлучне – индиције, а затим се њиховим довођем у логичку везу изводи закључак о одлучним чињеницама.

Тако је Тужилаштво за ратне злочине доказивало следеће чињенице, тј. индиције: да је окривљени Шиник Горан дана 2. септембра 1992. године [REDACTED] извео из аутобуса; да су их, на захтев окривљеног Шиника, [REDACTED] одвезли и оставили на локалитету у близини депоније у Бок Јанковцу; да је [REDACTED] тада последњи пут виђен жив; да је на том локалитету пронађен леш [REDACTED] који је насилно лишен живота.

По ставу Тужилаштва за ратне злочине, из ових чињеница-индиција произлази несумњив закључак да је окривљени Шиник Горан, на неутврђен начин, лишио живота [REDACTED].

Међутим, да би се пресуда могла заснивати на индицијама, поред тога што је неопходно да оне стоје у таквој међусобној логичкој вези, тако да искључују могућност другачијег разумног закључивања, у погледу одлучне чињенице, неопходно је и да су оне саме (као чињенице које се непосредно утврђују изведеним доказима) утврђене на несумњив начин.

Првостепени суд је нашао да је изведеним доказима Тужилаштво за ратне злочине доказало да је окривљени Шиник Горан дана 2. септембра 1992. године извео из аутобуса [REDACTED]; да су их [REDACTED] на захтев окривљеног Шиника, одвезли и оставили на локалитету у близини депоније у Бок Јанковцу; да је [REDACTED] тада последњи пут виђен жив.

Међутим, првостепени суд је нашао да изведеним доказима није на несумњив начин доказана чињеница-индиција да је леш, пронађен на локалитету Бок Јанковца, леш [REDACTED] који је насилно лишен живота. Из тог разлога је нашао да ни одлучна чињеница, да је окривљени Шиник Горан на неутврђен начин лишио живота [REDACTED], није доказана на несумњив начин, односно да из доказаних чињеница тј. индиција такав закључак не произлази као једини разумно могући закључак, јер доказане чињенице-индиције не искључују могућност другачијег разумног закључивања у погледу ове одлучне чињенице.

Тужилаштво за ратне злочине жалбом указује да је првостепен суд погрешно утврдио чињенично стање када је нашао да изведеним доказима није на несумњив начин доказано да је леш пронађен на локалитету Бок Јанковца леш [REDACTED], који је насилно лишен живота, а да је затим извео и погрешан закључак да није на несумњив начин доказана одлучна чињеница да је окривљени Шиник Горан, на неутврђен начин, лишио живота [REDACTED]

По ставу Тужилаштва за ратне злочине, ово је последица погрешно закључка првостепеног суда да није доказана чињеница да је на Бок Јанковцу пронађен леш [REDACTED] који је насилно лишен живота, као једна од чињеница-индиција, која доведе у везу са осталим чињеницама-индицијама, за које је суд нашао да су доказане, упућује на несумњив закључак да је [REDACTED] лишио живота окривљени Шиник Горан.

У погледу чињенице да је на Бок Јанковцу пронађен леш [REDACTED] Тужилаштво за ратне злочине указује да сведок [REDACTED] експлицитно и јасно тврди да је у близини десне обале реке Саве, односно на локалитету код деповије у Бок Јанковцу пронађен леш [REDACTED], за кога наводи да га добро зна. Такав исказ, код чињенице да је Вишница последњи пут виђен баш у Бок Јанковцу, јасно указује да се ради о лешу [REDACTED]

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилан је закључак првостепеног суда да исказ сведока [REDACTED] не представља поуздан доказ из кога се ова чињеница може утврдити на несумњи начин, посебно када се исказ овог сведока цени у вези са исказима других сведока.

Као прво, из исказа испитаних сведока се не може поуздано утврдити време када је леш пронађен. Наиме, сведок [REDACTED] не може да определи месец када је на обали Саве видео мушки леш, само је сигуран да је то било 1992. године. Сведок [REDACTED], у свом исказу датом у Полицијској станици Градника дана 10.05.2005. године, говори о средњим месеца, не препознајући о ком месецу се ради 1992. године, а у изјави датој пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци дана 22.10.2007. године, а након постављеног питања од стране поступајућег тужиоца где се налазио почетком септембра месеца 1992. године, овај сведок говори о почетку септембра месеца 1992. године.

Као друго, искази сведока [REDACTED] се разликују у погледу околности положаја у којем се леш налазио, па је тако сведок [REDACTED] у свом исказу тврдио да је тело било окренуто на бок, док је сведок [REDACTED] у свом исказу утврдио да је леш био окренут на стомак.

Као треће, сведок [REDACTED] наводи да је са 10-так метара удаљености

препознао да се ради о [REDACTED], при чему се може поставити питање са којом сигурношћу овај сведок, на наведеној раздаљини и у положају у коме се леш налазио, може да препозна да је то [REDACTED]

Као четврто, искази сведока [REDACTED] се разликују и у погледу тога ко је и на који начин дошао на место где се леш налазио и шта се дешавало са лешом. Тако је сведок [REDACTED] изјавио да се са [REDACTED] и [REDACTED] сакрио иза тзв. "зечјег насипа" да би се склонили од евентуалног пуцања, да су [REDACTED] сишли до леша, тамо се задржали 5-10 минута, а потом се вратили код њих тројице, као и да је након тога видео дим. Сведок [REDACTED] о овим околностима уопште не говори, већ наводи да су поред њега, на лицу места, били [REDACTED] а да је видео [REDACTED] и [REDACTED] да се ту задржао кратко време око 10 минута и пешице се вратио према својој радњи, док су сви остали остали поред леша, да он не зна шта се касније догодило са лешом, али да се касније причало да су тај леш вероватно запалили.

Као пето, сведоци се у својим исказима разликују у опису гардеробе, коју је [REDACTED] имао на себи и мупког леша, којег је видео сведок [REDACTED]. Сведок [REDACTED] супруга [REDACTED] наводи да је тог 02.09.1992. године њен супруг био у крем панталона, кошуљи кратких рукава, пастелне крем или зеленкасто-плавкасте боје и крем ципелама – мокасилама. Сведок [REDACTED] који био у аутобусу са [REDACTED] наводи да је исти био у кошуљи кратких рукава светлије боје. Сведок [REDACTED] наводи да је леш који је видео био у пругастој белој кошуљи. Разлике у опису кошуље коју је на себи имао [REDACTED] и кошуље мушког леша којег је видео сведок [REDACTED] нису занемарљиве, јер нису у питању само нијансе једне боје, већ разлике у боји (крем или зеленкаста, како каже сведок [REDACTED] односно светлије боје како каже [REDACTED] и беле боје како наводи сведок [REDACTED]).

У изјављеној жалби Тужилаштво за ратне злочине истиче се да је окривљени Шиник био наоружан, када је [REDACTED] последњи пут био виђен са њим, а што произлази из исказа сведока [REDACTED] који су оставили могућност да је окривљени Шиник код себе имао пиштољ или неко друго краће оружје, као и чињеница да су већ отпочела ратна дешавања и да су се припадници Војске Републике Српске већ организовали и наоружали, а што је првостепени суд пропустио да оцени.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, нејасно је од каквог је значаја ова чињеница, када се окривљеном Шинику Горану не ставља на терет да је [REDACTED] лишио живота употребом ватреног оружја, већ да је на неутврђен начин лишио живота оштећеног [REDACTED].

Такође, у изјављеној жалби Тужилаштва за ратне злочине се истиче да се суд ниједног момента није запитао зашто је окривљени Горан Шиник одвео [REDACTED] у Бок Јанковац.

По ставу Тужилаштва за ратне злочине оптужени је смислено одабрао место где нема других лица, које је непрегледно, у непосредној близини реке Саве, а да сама обале реке никада, посебно у ратним условима, не може бити у потпуности контролисана, а што му је све било познато као војно ангажованом становнику Градишке. Све то, на несумњив начин, указује да је место извршења пажљиво изабрано како би се [REDACTED] лиши живота.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, напред наведено закључивање тужилаштва се не може прихватити, а имајући у виду чињенице утврђене из сагласних исказа испитаних сведока.

Наиме, сведок [REDACTED] у свом исказу је навео да је у близини места, где су остали Шиник Горан и за овог сведока непознати човек, било војске, у близини "грађевине", те је и сведок [REDACTED] у свом исказу навео да је на пола километра од "циглане" била војска, која је била и читавом дужином Саве, а била је стационирана и на "грађевини". Такође, и сведок [REDACTED] у свом исказу наводи да су на 50 метара од депоније (где је пронађен леш) били смештени припадници полиције и војске, и да се тај део Саве контролисао, те је и сведок [REDACTED] у свом исказу навео да је војска обезбеђивала тај простор.

Имајући у виду напред изнето, односно да из сагласних исказа сведока произилази да је место где је окривљени Шиник Горан са [REDACTED] изашао из возила, као и место где је касније виђен леш, контролисала војска и полиција, правилан је закључак првостепеног суда да је окр. Шиник Горану, становнику Градишке, који је у то време био војно ангажован, ова чињеница морала бити позната, па је логично и животна да би окривљени, уколико би имао намеру да заиста и лиши живота [REDACTED] истог одведе на неко место које је било под мањом контролом и надзором.

Тужилаштво за ратне злочине у жалби истиче да се намеће питање зашто оптужени не би говорио истину, у погледу чињенице да је [REDACTED] извео из аутобуса и одвео на поменути локалитет, уколико га није лишио живота, а посебно ако се има у виду да је на тај начин са себе могао да скине сву или велики део одговорности за убиство [REDACTED].

Према оцени већа овог суда неприхватљив је став Тужилаштва за ратне злочине да је овакав исказ окривљеног Шиника сам за себе доказ да је лишио живота [REDACTED] јер окривљени има право да се брани онако како сматра да је у његовом најбољем интересу, а његов исказ представља један од

доказа које, при закључивању да ли су доказани чињенични наводи из оптужбе, суд цени у узајамној вези са другим доказима, што је првостепени суд и учинио.

У жалби Тужилаштва за ратне злочине истиче се да чињеница да је окривљени Горан Шиник касније живео баш у стану [REDACTED] несумњиво говори у прилог томе да је Горан Шиник извршио кривично дело које му се ставља на терет.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилан је закључак првостепеног суда да ова чињеница не упућује на закључак да је окривљени Шиник Горан лишио живота [REDACTED] посебно јер утврђено да је у том стану живео тек од марта 1993. године.

Имајући у виду све напред наведено, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилно је поступио првостепени суд када је, у складу са принципом "у сумњи у корист окривљеног", на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП окривљеног Шиник Горана ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Наиме, и према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, ниво постојања оправдане сумње није подигнут на ниво извесности у погледу једне од одлучних чињеница (законског обележја кривичног дела), да је окривљени Шиник Горан лишио живота [REDACTED] на начин како му је то оптужбом стављено на терет, јер из изведених доказа не произлази такав закључак као једини разумно могући закључак, односно изведени докази не искључују могућност другачијег разумног закључивања у погледу ове одлучне чињенице.

Пошто се изјављеном жалбом, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, не доводи у сумњу правилност и законитост првостепена пресуде, то је жалба одбијена као неоснована.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине донео је одлуку, већином гласова, као у изрци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Девердаповић Савковић, с.р.

Председник већа-судија
Сипиша Важић, с.р.

За председника одбора
Управе Апелационе

